

penses op til et Aar ved Udsalg paa Grund af Forretningsophør, man gør gældende, at et halvt Aar er mere end rigeligt. Men da Forholdet er det, at denne Dispensation ikke kan gives uden at være indstillet af de lokale Handels-, Industri- og Haandværkerforeninger, kunde man vel nok falde til Ro dermed, idet man vel vil kunne gaa ud fra, at disse lokale Foreninger ikke vil tillade en længere Udsalgstid end nogenlunde foreneligt med, hvad der kan være rimeligt, saa den Bestemmelse synes jeg ikke, der er Anledning til at ændre ved.

§ 7 indeholder nogle Bestemmelser om Auktionsformer. § 8 indeholder Bødestemmelser. § 9 siger, at man maa ikke benytte andres Navn eller Firma til egen Fordel. Til disse Bestemmelser har man ikke noget at bemærke. Derimod har man lidt at sige til § 10, som bestemmer, at man ikke maa udsprede urigtige Meddelelser om Andenmand for at tilvende sig dennes Kunder. Det er man meget godt tilfreds med, men, fortsætter man, der kan jo være andre, der vil udsprede urigtige Meddelelser om en handlende, og hvorfor skulde ikke ogsaa disse urigtige Meddelelser være strafbare? Dertil er at bemærke, at Loven handler jo om uretmæssig Varebetegnelse og Konkurrence, og en Mand, der tillader sig Ondskabsfuldheder overfor en handlende uden Forbindelse med Konkurrence, maa vel kunne rammes paa anden Maade og i Kraft af anden Lov. Det vil sikkert ikke høre hjemme i denne Lov.

I § 11 forbydes det at benytte Driftshemmeligheder, som man kontraktmæssig eller ved et Tillidsforhold er blevet indviet i. Det er jo saa lige til. — § 12 indeholder den meget omtalte Tilgiftsbestemmelse. Egentlig maa jeg beklage, at det har været nødvendigt for Lovgivningsmagten at skride ind mod Tilgift. Tilgift har man haft gennem mange, mange Aar, og den havde i sin Tid en Form, som jeg synes var særdeles tiltalende. I mine Drengaar var det almindeligt, at Købmændene gav deres Kunder Tilgift, men kun een Gang om Aaret og altid lige op til Juleaften, og i Regelen var denne Tilgift et Par Pund Ris, en Klipfisk, en Flaske Arraks-Punchessens og et Pund Chokolade. Naar jeg maaske lige undtager Arraks-Punchessensen, som jeg af gode Grunde skal lade ligge, synes jeg, det var

en udmærket praktisk Sammensætning af Tilgift som Julegave. Thi i Risengrynene og Klipfisken var der udmærket Stof til et solidt og delikat Juleaftensmaaltid, maaske ikke saa meget for Nutidens forvante Ganer, men Klipfisken var fin den Gang. De Medlemmer, der husker de „ægte Bildalske afnakkede Klipfisk“, snehvide i Kødets og gennemsigtige, vil vide, at det var en udmærket Vare. Den er ikke saa god nu; hvad Grunden er, kan jeg naturligvis ikke sige; enten er Klipfisken degenereret gennem Aarene, eller det kan maaske skyldes andre Forhold, men i alt Fald, det var en udmærket Vare; den udartede som saa meget andet fra de gode, gamle Tider; fra at være Julemad blev den Hverdagsmad. Efterhaanden voksede Tilgiften til at omfatte alle mulige Ting, og det baade i en gros og en detail Forretninger. F. Eks. fik en Mand, som jeg en og anden Gang taler med, naar jeg er alene, i sin Tid et Ur, der lignede et Guldur, som Tilgift til et større Parti Cigaretter. Uret var udmærket og er det den Dag i Dag. Det lokker ganske naturligt. Det samme Firma lagde ind mellem Cigaretterne Kuponer, som Publikum kunde samle sammen, og naar man havde faaet et vist, nærmere bestemt Antal Kuponer samlet, kunde man for disse hæve forskellige Genstande i Firmaets Udsalg. Det var en ret stor Forretning, der var 4 Mennesker beskæftigede med at uddele disse Præmier. De omfattede alt muligt: der var Dækketøj, Porcelæn, Paraplyer og Cykler, næsten alt, hvad nævnes kan. Kaffeforretningerne var jo ogsaa meget inde paa Uddeling af Porcelæn i Tilgift. Det tog et saadant Omfang, at man saa sig nødsaget til at skride ind derimod, og det er altsaa sket gennem denne Lov, men man maa beklage, at den gode, gammeldags Form for Tilgift blev fjernet, og at det udviklede sig paa en saadan Maade, at Lovgivningsmagten maatte skride ind derimod. Handelsorganisationerne gør gældende, at den sidste Passus i Paragraffen, som tillader endnu at give lidt Tilgift, naar den er af underordnet Værdi, skulde stryges. Jeg tænker mig, at naar man har sat denne Passus „af underordnet Værdi“ ind i Paragraffen, har man nærmest tænkt sig en Tilgift i Form af et Stykke Chokolade til et Barn eller en Husassistent, eller hvem